

Pavel Šmýd:

10. let od vydání Amoris Laetitia „Hlásat dnes evangelium s rodinami“ 7. – 14. 10. 2026 Řím

Samotné setkání se bude odehrávat s vyloučením veřejnosti. Trochu se to dotýká Františkova „Církev – dům ze skla“ .

V mnoha případech je i dnes rodina v církevním prostředí vystavena riziku, že bude pokládána za předurčenou pro čistě pasivní roli v pastoračním procesu.

- 1) Rodiny dneška: realita, krása a výzvy;
- 2) Mladí lidé a objev povolání k manželství;
- 3) Manželský život; první roky manželství: rozhodující čas;
- 4) V těžkostech života: doprovázet a podporovat;
- 5) Křesťanské rodiny coby aktivní účastníci na poslání církve.

Večer

Úvodní slovo měl papež Lev IV.

Když čelíme lidské křehkosti, nemáme ji obcházet ani odsuzovat, ale učinit z ní místo setkání s milostí. V hořkých dnech pro rodiny existuje spojení s opuštěným Ježíšem, které může zabránit rozpadu. V turbulentní době musíme nacházet nové způsoby, jak propojovat objektivní požadavky mravního zákona s pastorační trpělivostí a zákonem postupnosti,”

1. Den

„Naším úkolem během tohoto setkání je naslouchat a skrze naslouchání se učit ze zkušenosti a vyhodnocovat cesty, kterými jsme se vydali.

Nasloucháme hlasu evangelia, která církev neustále volá zpět ke Kristu, nasloucháme hlasu učitelského úřadu a nasloucháme hlasům samotných rodin, jejichž radosti a naděje, zármutky a úzkosti nepřestávají být výzvou i inspirací pro naši pastorační práci,” zdůraznil kardinál Grech.

„Pavel není divákem ztroskotání. Nedívá se na problémy z odstupu. On sám je ztroskotancem, který cítí potřebu být zachráněn spolu se zástupem svých druhů. Úzkosti a naděje zástupů jsou církvi vlastního rodinného charakteru; jsou zdrojem pro církev, Boží rodinu. Proto mají dnešní postupy vytváření rodiny zásadní význam pro to, jak dnes funguje církev jako Boží rodina,” připomněl profesor Rosito.

Formuloval tři metodologické perspektivy: změny v rodině jsou sociálními transformacemi prožívanými skrze každodenní praxi, kulturní posuny představují lidské činnosti a příležitosti ke kolektivnímu učení. Na motivu Útěku do Egypta pak ilustroval fenomény dnešní mobility, politického násilí a schopnosti snít nové pastorační cesty.

Kardinál Ferrão na závěr vyzdvihl, že křehkost neznamena nepřítomnost milosti. Připomněl, že rodinný život tvoří náročná mozaika rozmanitých realit označená radostmi, nadějemi, zápasy i ranami, z níž se evangelium znovu rodí pro celou společnost.

Zásadním pastoračním poznatkem je podle něj přechod od pouhé péče o rodiny k plnohodnotnému partnerství s nimi v evangelizačním poslání.

2. Den

„Nemůžeme ignorovat skutečnost, že počet manželství v současnosti celosvětově klesá, a to jak civilních, tak slavených v církvi. Na hlubší úrovni se však musíme ptát, zda snad Bůh přestal mluvit k srdcím mladých lidí a probouzet v nich touhu po manželství. Budeme hledat znamení naděje a uvažovat o prostorech, iniciativách a událostech, které mohou otevřít nové cesty k manželství,“ uvedl kardinál Farrell.

Arcibiskup Costelloe se věnoval také otázce lidské sexuality a jejímu spojení s manželstvím. Upozornil, že mnoho mladých lidí přejímá kulturu formovanou sociálními sítěmi a médií, které dávají přednost osobnímu naplnění a autonomii před obětí, smlouvou a trvalostí. Vedle toho mladá generace často nese zranění z rozpadů vlastních rodin či morálních selhání představitelů církve.

Fernandes

Vyzval k vytvoření katechumenátní cesty přípravy a doprovázení, v níž se mladé páry stávají aktivními aktéry. Při doprovázení společně žijících párů je třeba uplatňovat Ježíšův přístup z emauzského příběhu – přiblížit se, naslouchat, osvětlovat zkušenost evangeliem a pomáhat učinit opravdová rozhodnutí bez odsuzování či zlehčování morálních požadavků.

3. Den

Jak připomněl madridský kardinál, je třeba přejít od otázek „Co musím vědět, abych se mohl oženit?“ k tázání se „Co je třeba, abych objevil, mám-li pochopit, že jsem povolán k naprostému sebedarování druhému člověku?“ Ovšem mluvíme-li o povolání, zdůraznil kardinál Cobo Cano, nevyhneme se jiné otázce: „Tvrdíme-li, že manželství je povolání, jak je toto povolání ve společenství církve rozlišováno?“

Prof. Mazzini zdůraznila, že „doprovázet manžele v prvních letech jejich manželství znamená pochopit, že nedoprovázíme jen dvě individua, nýbrž rodící se svazek, dosud křehké *ano* s velkým potenciálem“. A z toho vyvodila i zásadní impulsy pro celou církev: „Jednota nevyžaduje potlačení odlišnosti. Patřit k někomu neznamena vlastnit. Pečovat neznamena ovládat. A věrnost uschopňuje k tomu, abychom prošli proměnou, aniž bychom opustili společenství.“

5. Den

Tématem dopoledního programu sedmidenního setkání k 10. výročí apoštolské exhortace *Amoris laetitia* bylo doprovázení párů, rodin i jednotlivců v jejich životních situacích poznamenaných těžkostmi. Činnost šestnácti mezinárodních pracovních skupin se zaměřila na otázky dynamiky vztahů vznikajících, nových i dlouhodobých, prožívání sociálních a rodinných rolí, dále aspekty týkající se mužství a ženství v partnerských vztazích i důležitosti zodpovědnosti a náležité formace včetně systematického doprovázení v období nejen po svatbě, ale i v případě rozpadu vztahu.

Olomoucký arcibiskup Josef Nuzík vystoupil na tiskové konferenci spolu s dalšími účastníky setkání. Ve svém krátkém příspěvku vysvětlil činnost pastoračních center pro rodinu zřizovaných církví v České republice.

Závěrečná tisková konference

Uplynulých deset let bylo dobou velkých společenských i ekonomických změn, zrychlujícího se tempa, který má vliv na rodiny v celém světě, byť různým způsobem. Mons. Philippe Bordeyne v této souvislosti zmínil význam sociální nauky církve. Připomněl také slova Lva XIV., podle něhož není tato nauka „kouzelnou hůlkou“, nýbrž „živoucí tradicí, která nás připravuje k hledání nových odpovědí na nové otázky“.

Mezi zraněními, o nichž účastníci hovořili, bylo zmíněno i domácí násilí a zneužívání. P. Giacomo Costa SJ připomněl důležitost duchovní i praktické podpory a zdůraznil naléhavý požadavek, který vyvstal z řady příspěvků během setkání: „Tato podpora musí přijít včas a brát zvláštní ohled na děti a zranitelné osoby. [...] Je také nezbytné zbavit určitého ‚stigmatu selhání‘ ty, kdo v těžkostech podobnou pomoc hledají.“

Jak také připomněl arcibiskup Scicluna, je žádoucí „nejen hledat Boží vůli, ale také přispívat k setkání s Božím milosrdenstvím, přijímat lidi, nacházet je tam, kde právě jsou, a vést je k setkání s Ježíšem coby Spasitelem“. A prof. Chu Ilo doplnil: „Máme být církví doprovázející. A doprovázení vyžaduje, abychom pracovali bok po boku s lidmi v každé etapě jejich života.“

Změna se týká také závěrečné zprávy z konference k výročí *Amoris laetitia*. Papež Lev si velmi přál vyslechnout znění této zprávy a říci k němu své závěrečné slovo. Požádal proto, aby vydání závěrečné zprávy bylo pozdrženo, dokud si ji nebude moci prostudovat spolu s dalšími materiály této konference a připojit své vyjádření.

Poznámky zpracoval Pavel Šmýd, Sdružení pěstounských rodin z.s.